

Zde jsem, Pane, mě použij!

Těmito slovy vyzýval ministranty otec Antonín Bratršovský, aby se stali Božími nástroji. Jeho samotného Pán použil, aby se stal otcem a velkým přítelem všech ministrantů. „Zde jsem, Pane!“ řekl 16. května 2006 otec Antonín svému Pánu už tváří v tvář. Jako vzpomínku na otce Antonína uvádíme rozhovor, který v Tarsiciovi vyšel u příležitosti jeho 70. narozenin, a výběr myšlenek, kterými povzbuzoval ministranty během posledních deseti let.

Mnoho kněží v Čechách a na Moravě nemá přezdívku PADRE. Kde se vzala u vás a co vlastně znamená?

Posledních 15 let totality jsem působil v Tanvaldu v Jizerských horách. Od počátku mého působení se na tanvaldskou faru sjížděli mladí z Prahy i odjinud. V zimě lyžovali, v létě opravovali kostely. Při tom všem jsme se pochopitelně snažili také o nějaké duchovno. Když pak doma mluvili o svých zážitcích, nechtěli mě prozradit před komunistickými slídily, a tak jsem dostal jméno „padre“ – otec.

Zdá se, že ani před revolucí v roce 1989, ani po ní jste nedostatkem aktivity netrpěl. Bylo tomu tak i v dětství? Jaké koníčky

choval ministrant Toniček Bratršovský?

Musím tě opravit – malý Toniček neministroval. Nedostal se totiž do ministrantské smečky naší vesnice. Mše svaté jsem se přesto rád co nejčastěji účastnil. Kromě ní jsem měl i další koníčky. Například fotbal a atletika byly mou doménou. Kvůli zdravotním problémům jsem však nemohl aktivně sportovat, o to horlivěji jsem ale sledoval poslední stránku novin. Velikým koníčkem byla také klasická i dobrodružná četba. Vzpomínám si, jak jsem po okolních farách sháněl staré náboženské časopisy, protože nové, když přišli komunisté k moci, nemohly vycházet.

To jste opravdu nikdy na vlastní kůži neministroval?

Ale ano, ministrovat jsem začal brzy po tom, co jsem v patnácti přišel na gymnázium v Novém Městě na Moravě. A právě tehdy ve mně začala zrát myšlenka na kněžství. Jenže když jsem maturoval

O Božím povolání:

A kdyby jednou od nás Pán Ježíš žádal všechno, zasvětit mu jako jeho služebníci svůj život, ani tehdy nezaváhejme a řekněme radostně své „ADSUM“ – „Zde jsem, Pane, mě použij, mne pošli...“ (srpen 1998)

Připravil Štěpán Pospíšil, foto Jan Macek (7) a Zbyněk Pavenský (1)

– bylo to právě v roce Gottwaldovy a Stalinovy smrti, maturitní komise nade mnou vynesla verdikt, že kvůli náboženským aktivitám s mládeží nesmím studovat na žádné vysoké škole. Rok jsem proto pracoval ve stavební firmě, a pak se dostal na pedagogickou školu do Ústí nad Labem, a tím i do litoměřické diecéze. Tak jsem se stal kantorem – učitelem.

Jak se z učitele stane kněz?

Učitelství mě velice bavilo, avšak myšlenka na kněžství mě neopouštěla. V ní jsem viděl naplnění svého života a přímou účast na budování Božího království na zemi. Taky jsem si řekl, že dobrých učitelů máme mnoho, ale kněží čím dál méně. Proto jsem se přihlásil do semináře v Litoměřicích – to byla bomba pro komunisty, kteří

Padreho úvodní článek v Ministrantském bulletinu (původní název časopisu Tarsicius)

...Jestliže svatý apoštol Pavel nabádal první křesťany, aby jejich zbožnost byla známá všem lidem, platí to dnes také o vás, drazí ministranti. I na vás hodně záleží, jak věřící prožijí bohoslužby. Také váš kněz se cítí u oltáře lépe, má-li ve vás pomocníky a nemusí si všechno dělat sám... Proto k vám přichází Ministrantský bulletin, aby vás povzbuzoval, sjednocoval a přispíval ke vzájemnému poznávání a společně prožitým chvílím. Chtěl by vás také pěkně pobavit. Věřím, že ho brzy přijmete za svůj, že se na něj budete těšit a že do něho budete i psát.

Váš Padre – Antonín Bratršovský, Jablonec nad Nisou (říjen 1997)

O novém školním roce:

Ministranti jsou povětšinou žáci, studenti a uční. Jejich práce je učení. V každé třídě, kterou navštěvujete, se připravujete do života, na své povolání. Společně si tady slibme, že se budeme snažit, aby to byl rok dobrý, abychom se hodně naučili, pomohali druhým a byli jim příkladem všude, ve škole, venku, doma a také v kostele.

(ministrantská pout', Jablonec v Podještědí 2002)

mě chtěli vyhodit. Obrátil jsem se však o duchovní pomoc k pateru Piovi do Itálie, a tak to najednou dobře dopadlo a mohl jsem studovat teologii. Uskutečnil jsem tak sen svého mládí a ani na okamžik jsem toho dodnes nelitoval.

V roce 1997 jste stál u zrodu Tarsicia. Jaký to mělo smysl začít vydávat časopis zrovna pro ministranty?

Abych to upřesnil, u jeho zrodu jsme stáli oba. Z kněžské zkušenosti jsem poznal, kolik bývalých ministrantů ztratilo víru, přestali ji žít a ani nezaložili křesťanské rodiny. Uvědomoval jsem si, že by se to u dnešních ministrantů nemělo opakovat. Je třeba je vést už během ministrantských let, aby zůstali Kristu věrni po celý život. Tak nám na jedné straně vyrostou muži, kteří založí křesťanské manželství, a jiní najdou kněžské či řeholní povolání, což obojí je pro život církve tak nezbytné.

Co podle vás konkrétně znamená povolání ke kněžství i samotný kněžský život? Jak má vlastně běžný kluk ve třetím tisíciletí své životní povolání správně hledat?

Kněžství je jeden z nejzávažnějších darů, které Kristus svěřil své Církvi. A hluboce prožívaný kněžský život je jednou z největších radostí na této zemi.

Věřící chlapec a ministrant obzvláště by měl své životní povolání hledat v hlubokém spojení s Kristem a často si klást otázku: „Pane, co chceš, abych dělal?“ A hlas, který uslyší, následovat s pevnou důvěrou, že to je ta nejlepší cesta, po které má jít. Nesmí však zapomenout, že Ježíš někdy odpoví rázem, jindy to trvá celá léta. Odpověď však nezůstane dlužen nikdy!

Poslední týdny života

Otec Antonín Bratršovský poslední týdny života prožil ve snaze umožnit každému účastníkovi mše svaté. Veliké bolesti postní doby obětoval Pánu Ježíši a snažil se vydržet množství náročných bohoslužeb během velikonočního tridení a Božího hodů. Ve velikonočním oktávu navštívil lékaře, který ho ihned poslal do nemocnice. Padre odmítl okamžitý nástup slovy: „Dnes do nejde, je před víkendem, pan kaplan by nemohl sloužit všechny mše svaté. Přijdu až v pondělí.“ V nemocnici strávil tři týdny, ve kterých si i přes svůj vážný zdravotní stav nikdy nestěžoval a všechny bolesti obětoval za ty, kdo mu byli drazí. Několik dní před svou smrtí se upřímně zajímal o vydání nového Tarsicia a časopisu IN! Zemřel zaopatřen na svátek svatého Jana Nepomuckého v kruhu svých nejbližších.

O časopise Tarsicius:

Tou největší událostí v životě ministrantů je náš vlastní časopis, který držíte v rukou. Jak za to musíme děkovat Bohu i přízní našich biskupů i pochopení mnoha kněží. Nezapomeňte odpovědět modlitbou. Ptejte se častěji před svatostánkem: „Pane, co chceš, abych činil?“ Děkujeme i Bohu, že jsme se přes časopis dali velice dohromady a že o sobě víme.

(říjen 1998)

Životopis Antonína Bratršovského

Narodil se 29. března 1934 ve Velké Losenicí. Vystudoval vysokou školu pedagogickou. V roce 1966 po absolvování bohoslovecké fakulty vysvěcen na kněze. Působil v Litoměřicích, Libuni, Horním Tanvaldě a v Jablonci n. N.

Spoluzaložil Základní katolickou školu v Jablonci n. N. Kládl důraz na aktivní práci s ministranty a výuku náboženství.

Stál u zrodu časopisu Zdislava, Tarsicius a IN-dívčí svět, připravoval přílohu Acta curiae, inicioval několikrát vydání katechismu Život z víry.

Pravidelně sloužil mši svatou ve vězení, nemocnici i domově důchodců, duchovně se staral o řádové sestry na Maxově a jejich ústavní svěřence.

Zemřel 16. května 2006.

